

STC 156/2014, de 25 de setembre

Treballadors a temps parcial: s'aplica la regla de la proporcionalitat a l'hora d'integrar les llacunes de cotització (accés al text de la sentència)

En aquesta interessant sentència **es debat si resulta contrari al principi d'igualtat** de l'art. 14 de la *Constitución* (CE) **allò establert en la DA 7a 1.3.b) LGSS**, segons la qual quan existeixin llacunes de cotització, a l'efecte d'accedir a les pensions d'incapacitat permanent per malaltia comuna o jubilació, i l'últim contracte anterior a aquesta llacuna hagi estat a temps parcial, **aquestes llacunes no s'integraran amb la base mínima completa sinó en proporció a la jornada d'aquest últim contracte**. En canvi, si aquest últim contracte era a temps complet aquesta integració serà al 100 % de la corresponent base mínima.

El TC entén que **no s'ha vulnerat el principi d'igualtat**, per les raons següents:

- **La citada DA no fa sinó traslladar als treballadors a temps parcial la mateixa regla que regeix amb caràcter general per als treballadors a temps complet:** les llacunes de cotització s'integren amb la base mínima de cotització. No hi ha, per tant, una diferència de tracte doncs la regla aplicable és la mateixa, el que passa, i d'aquí deriva la diferència, és que la base mínima de cotització és diferent en cada cas i el legislador ha decidit cobrir la llacuna amb la base mínima de cotització corresponent al contracte anterior a l'inici d'aquella.
- No és contrari a l'art. 14 CE que el treball a temps parcial comporti una pensió quantitativament inferior a la d'un treballador a temps complet. **En la mesura en què el contracte suposa un esforç contributiu menor** (com a conseqüència de l'inferior salari percebut) que en el cas del contracte a jornada completa, **és raonable i proporcionat que les bases reguladores de les prestacions de la Seguretat Social es calculin en funció de les cotitzacions efectivament realitzades**, la qual cosa determinarà una prestació més reduïda que si tot el temps treballat (i cotitzat) hagués estat a temps complet, en resultar la quantia de la prestació de l'aplicació d'un determinat percentatge sobre la base reguladora.
- **En el supòsit de la integració de llacunes es crea una ficció legal d'accés a una prestació contributiva de la Seguretat Social de manera que la llacuna s'ha de cobrir segons la presumpta cotització que el beneficiari hagués realitzat de no interrompre's l'obligació de cotitzar**, fet que suposa una mena de prorroga fictícia, si bé sobre bases estandarditzades com són les bases mínimes. És cert que el legislador podria haver optat per cobrir la llacuna amb una quantitat igual per a tots els treballadors reconeixent així el caràcter assistencial o no contributiu de la ficció legal creada, atès que el treballador no està prestant serveis i, per tant, no està cotitzant al sistema. Però el legislador ha decidit tenir en compte les contribucions efectivament aportades en el moment anterior a la llacuna, utilitzant així una fórmula que respon a criteris de contributivitat.
- **No correspon al TC determinar si resulta més just un sistema que tingués en compte la carrera d'assegurança desenvolupada al llarg de tota la vida professional i que ponderés proporcionalment els períodes treballats a temps complet i a temps parcial**, ja que no es pot oblidar que el dret que els ciutadans puguin ostentar en matèria de Seguretat Social és un dret d'estricta configuració legal, i el legislador disposa de llibertat per a la modulació de l'acció protectora del sistema en atenció a circumstàncies econòmiques que són imperatives per a la pròpia viabilitat i eficàcia d'aquell (entre d'altres, STC 65/1987).

- **Tampoc li correspon interferir en el marge d'apreciació que correspon al legislador democràtic ni examinar l'oportunitat de la mesura legal per a decidir si és la més adequada o la millor de les possibles**, sinó únicament examinar si la decisió adoptada és plenament irraonable o manca tota justificació o, per contra, entra dins del marge de configuració del que gaudeix el legislador en exercici de la seva llibertat d'opció en aquest àmbit. No s'aprecia que la norma recorreguda estableixi discriminació de cap tipus; la norma persegueix una finalitat raonable i no es mostra desproveïda de fonament.

A diferència d'allò decidit en sentències anteriors –particularment la STC 61/2013, que va declarar inconstitucional la redacció anterior de la DA 7a quant a la forma de còmput dels períodes de cotització- i de la nova redacció donada a la citada disposició pel *Real Decreto-ley 11/2013, de 2 de agosto, para la protección de los trabajadores a tiempo parcial y otras medidas urgentes en el orden económico y social*, **aquesta sentència torna a introduir elements de diferència entre els treballadors a temps complet i a temps parcial en matèria de Seguretat Social i oblida, a més, que la gran majoria dels treballadors a temps parcial són dones**. En conseqüència, podem estar davant una possible discriminació indirecta per raó de sexe.